

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 283/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Ďurček, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 SŽ 12/2013 z 27. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdny prieskum zákonností rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sž 12/2013 z 27. novembra 2014, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základné práva spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 v spojení s článkom 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 5 Sž/12/2013 zo dňa 27.11.2014, porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 5Sž/12/2013 zo dňa 27.11.2014 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu na Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322 trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala – Ďurček, s.r.o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka bola ako navrhovateľka účastníčkou konania vedeného pred najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Sž 12/2013 o podanom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „odporca“ alebo aj „Rada“) sp. zn. RP/033/2013 z 23. apríla 2013. Odporca týmto rozhodnutím podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodol, že sťažovateľka ako účastníčka správneho konania č. 45-PLO/O-576/2013

porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že na programovej službe [REDAKOVANÉ] odvysielala 17. novembra 2012 o cca 20.20 h program Nebezpečný sudca v trvaní cca 119 minút a 1 sekunda, ktorý prerušila štyrikrát zaradením reklamných blokov, za čo jej odporca uložil podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii pokutu 3 319 €.

Odporca svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka pri odvysielaní tohto audiovizuálneho diela porušila § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, podľa ktorého sa pri odvysielaní takéhoto diela povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút. Odporca vychádzal z toho, že rozhodujúci je celkový hrubý čas vysielania diela (t. j. vrátane reklamných prerušení), pričom časový úsek musí trvať 30 minút, aby ho mohol vysielateľ prerušiť. V prípade sťažovateľky dielo obsahovalo tri kompletne 30 minútové časové úseky a štvrtý časový úsek, ktorý trval 29 minút a 1 sekundu, pričom sťažovateľka vysielanie audiovizuálneho diela prerušila zaradením reklamného bloku spolu štyrikrát, a to každý 30 minútový úsek raz a tiež prerušila aj štvrtý časový úsek, ktorý netrval 30 minút, čím v audiovizuálnom diele počet reklamných prerušení prevýšil počet kompletných 30 minútových časových úsekov. Pri uložení pokuty odporca vychádzal z toho, že podľa § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii v prípade opakovaného porušenia povinnosti podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii nemožno pokutu neuložiť, a pokiaľ ide o jej výšku, so zohľadnením zákonných kritérií a stanovený rozsah pre uloženie sankcie (od 3 319 € do 165 969 €) odporca sťažovateľke uložil pokutu na dolnej hranici sadzby vo výške 3 319 €.

Sťažovateľka žiadala najvyšší súd, aby rozhodnutie odporcu sp. zn. RP/033/2013 z 23. apríla 2013 zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Argumentovala jednak tým, že postup odporcu trpí takou vadou, ktorá má za následok nezákonnosť rozhodnutia, a zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov, pretože dokazovanie bolo vykonané v rozpore so zákonom – odporca podľa názoru sťažovateľky nevykonával riadne dôkaz, a to

ohliadku záznamu z vysielania programu, keďže o vykonaní tohto dôkazu nesvedčí vyhotovená zápisnica. Vzhladnutie obrazovo-zvukového záznamu z vysielania členmi Rady je ohliadkou podľa § 38 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov a vyhotovenie zápisnice o vykonaní tohto dôkazu je významnou procesnou zárukou; nemôže byť nahradená iba prepisom skutkového stavu vyhotoveným zamestnancom Rady. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukázala i na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 7 As 57/2010-82 z 3. apríla 2012. Ďalej sťažovateľka argumentovala tým, že vec bola odporcom nesprávne právne posúdená v dôsledku neprávneho výkladu § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Podľa názoru sťažovateľky časový úsek 30 minút nemusí byť kompletný. Pretože aplikovaná právna norma je transpozíciou ustanovenia čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách (ďalej len „smernica“), ustanovenie musí byť vykladané euromkonformne. Preto žiadala najvyšší súd, aby sa obrátil s predbežnou otázkou na Súdny dvor Európskej únie. Rozhodnutie odporcu v konečnom dôsledku pre nejasnosť právnej úpravy a neproporcionalitu porušuje slobodu prejavu sťažovateľky. Navyše, odporca nemal právo uložiť sťažovateľke sankciu (pokutu), pretože jej uloženiu nepredchádzalo upozornenie Rady. Sťažovateľka poukázala i na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 6 As 26/2010-101 z 3. apríla 2012.

Najvyšší súd rozsudkom č. k. 5 SŽ 12/2013-31 z 27. novembra 2014 rozhodnutie odporcu č. RP/033/2013 z 23. apríla 2013 podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil, pretože v rozsahu sťažovateľkou vymedzených dôvodov nezistil pochybenie pri aplikovaní zákonných ustanovení, sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok 500 € a náhradu trov konania jej nepriznal.

Sťažnosť ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na súdny prieskum zákonností rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru

rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sž 12/2013 z 27. novembra 2014 sťažovateľka odôvodnila najmä takto:

«Sťažovateľka tvrdí, že k zásahu a porušeniu práva sťažovateľky došlo postupom najvyššieho súdu v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady a zamietol odvolanie proti rozhodnutiu Rady o preskúmanie rozhodnutia Rady tým, že najvyšší súd považoval nevykonanie dôkazu, resp. absenciu vyhotovenia zápisnice o vykonaní dôkazu zo strany Rady (absencia riadneho zistenia skutkového stavu veci a absencia postupu Rady v súlade so zákonom) za postup Rady ako správneho orgánu, ktorý bol zákonný a nemohol spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia Rady.

Sťažovateľka namieta, že nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom a/alebo nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu. ...

Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi (dôkazmi) pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú:

- a) záznam z vysielenia programovej služby [REDAKOVANÉ] zo dňa 17.1.2012; a*
- b) prepis/popis skutkového stavu;*

Sťažovateľka v odvolaní proti rozhodnutiu Rady namietala najmä skutočnosť, že Rada nevykonala vyššie špecifikované dôkazy vôbec, resp. nevykonala ich v súlade so Správnym poriadkom, hoci z rozhodnutia Rady vyplýva, že je postavené výlučne na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne len na základe vykonania uvedených dôkazov zákonným spôsobom.

Najvyšší súd v rozhodnutí najvyššieho súdu tento odvolací dôvod sťažovateľky nepovažoval za dôvodný, avšak v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol závery, ktoré naznačujú, že nesprávne a neúplne „pochopil“ rozsah odvolacieho dôvodu sťažovateľky...

Sťažovateľka uvádza, že v prípade, ak z rozhodnutia Rady vyplýva, že rozhodnutie Rady je postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu (resp. ak Rada uvádza, že sa „oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie“) je potom nevyhnutné, aby z obsahu správneho spisu bolo možné urobiť spoľahlivý záver o tom, že členovia Rady sa ooznámili s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, tzn. že skutočne vzhladli zvukovo-obrazový záznam.

Následne vykonanie takéhoto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa ustanovenia § 22 ods. 1 Správneho poriadku.

Ak Rada (jej členovia) vykonala dôkaz (vzhľadla obrazovo-zvukový záznam), tzn. obhliadla dôkaz, tak o tomto dôkaze musí byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku.

Vzhliadnutie obrazovo-zvukového záznamu je štandardným spôsobom, akým členovia Rady môžu získať priame a nesprostredkované povedomie o skutočnom obsahu odvysielaného spotu. Takýto dôkazný prostriedok (ohliadku) nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú až druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným.

Sťažovateľka má v prejednávanvej veci za to, že členovia Rady sa s predmetnými dôkazmi, nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tieto nevykonali. ...

V prípade, ak Rada uvádza, že sa oboznámila s podkladmi pre vydanie rozhodnutia Rady vo forme vzhliadnutia obrazovo-zvukových záznamov, mala o vykonaní takýchto dôkazov spísať zápisnicu s náležitosťami podľa § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku. Absenciu zápisnice nie je možné zhojiť ani poukazom na „prepis/popis“ skutkového stavu ani prepis uvedený v odôvodnení rozhodnutia Rady, nakoľko tieto nemajú charakter a obsah nesplňa zákonom stanovené náležitosti zápisnice o vykonaní dokazovania.

V prípade ak spis správneho orgánu Rady neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu (vzhliadnutí obrazovo-zvukového záznamu) a v odôvodnení rozhodnutia Rady Rada opakovane poukazuje na skutočnosť, že sa so záznamami oboznámila, ide o podstatné porušenie ustanovení o konaní pred správnym orgánom, ktoré má za následok nezákonnosť rozhodnutia Rady.

V konaní o správnom delikte, ktorého skutková podstata spočíva v porušení povinnosti pri vysielaní programu, je obrazovo-zvukový záznam posudzovanej časti vysielania kľúčovým a v podstate nezastupiteľným dôkazom obzvlášť v prípadoch, kedy Rada nevykonáva žiaden iný dôkaz na objasnenie skutkového stavu veci. Takýto dôkaz preto musí byť vykonaní riadnym procesným spôsobom. ...

S ohľadom na citeľnú ekonomickú ujmu, ktorú môžu pokuty Rady znamenať, je potrebné dôsledne dbať na to, aby účastníci konania mali zaručené všetky procesné práva.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 5 Sž 12/2013-31 z 27. novembra 2014. Najvyšší súd označeným rozhodnutím potvrdil podľa § 250q OSP rozhodnutie odporcu, keďže dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dohovoru zmluvné strany dohovoru priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii práva a slobody uvedené v Hlave I tohto dohovoru.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok najvyššieho súdu.

Ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu a nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky (ktoré tvoria aj jej sťažnostnú argumentáciu) a svoje závery dostatočne odôvodnil.

Najvyšší súd rozsudok č. k. 5 SŽ 12/2013-31 z 27. novembra 2014 odôvodnil takto:

«Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania zo dňa 29.01.2013, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 12.02.2013. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu, opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, vyjadrenie navrhovateľky k oznámeniu o začatí správneho konania, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 23.04.2013 a napadnuté rozhodnutie Rady.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. ...

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe [REDAKOVANÉ] dňa 17.11.2012 o cca 20:20 hod. odvysielala program *Nebezpečný sudca* v trvaní cca 119 minút a 1 sekunda (vrátane reklamných prerušení), ktorý prerušila zaradením reklamných blokov štyrikrát, za čo jej bola udelená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankcia – pokuta vo výške 3 319,- €.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2013, Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa

prostredníctvom internetu od 3 319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Najvyšší súd po oboznámení sa so spisovým materiálom vrátane priloženého záznamu programu (§ 250q ods. 1 veta druhá O. s. p.) v súlade s názorom odporkyne mal za to, že zo znenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nepochybné, že audiovizuálne diela môžu byť televíznou reklamou prerušené jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút, t.j. vysielateľ môže prerušiť aj časový úsek dlhší ako 30 minút, nemôže však prerušiť časový úsek, ktorý by bol kratší ako 30 minút. Uvedený výklad je v súlade s článkom 20 Smernice č. 2010/13/EÚ.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa k prepisu/popisu posudzovaného programu, senát najvyššieho súdu uvádza, že odporkyňa vyhotovila takýto prepis zo záznamu vysielania pre účely správneho konania. S týmto navrhovateľku v rámci administratívneho konania oboznámila a poskytla jej možnosť vyjadriť sa k obsahu prepisu vysielania, ako k podkladu pre rozhodnutie, o čom svedčí i opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 45-PLO/O-576/2013 zo dňa 06.03.2013 a ktorá je súčasťou pripojeného administratívneho spisu, pričom však navrhovateľka v rámci správneho konania nenamietala konkrétne rozpory predmetného prepisu/popisu vysielania so záznamom vysielania posudzovaného programu. Čo sa týka námietky navrhovateľky, že oboznámenie sa s obsahom záznamu je vlastne vykonanie dôkazu ohliadkou a bolo povinnosťou odporkyne spísať o vykonaní dôkazu ohliadkou podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku zápisnicu, najvyšší súd uvádza, že v žiadnom prípade nie je možné považovať vzhľadnutie záznamu za vykonanie dôkazného prostriedku ohliadkou. Dôkazný prostriedok – ohliadka je oboznámenie sa s vonkajšími znakmi hnutelnej alebo nehnuteľnej veci, nejde však o oboznámenie sa s jej obsahom, ako v prípade záznamu z vysielania.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa nejednoznačného výkladu ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. a jej návrhu, aby najvyšší súd prerušil konanie a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke najvyšší súd uvádza, že sa nestotožňuje s jej právnym názorom ohľadom výkladu tohto ustanovenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že je nesporné, že vysielateľ môže prerušiť len

kompletný 30 minútový časový úsek, pričom dáva do pozornosti navrhovateľke, že odporkyňa postupovala aj v súlade so závermi ESD vo veci ARD versus PRO Sieben Média AG, sp.zn. C-6/98, kde bolo konštatované, že trvaním audiovizuálneho diela je potrebné rozumieť jeho hrubý čas (teda čas programu + čas reklamných prerušení), čo je jednoznačne v prospech vysielateľa.»

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že v čl. 12 ods. 1 ústavy sú zakotvené základné princípy a postuláty Slovenskej republiky, avšak nepredstavujú konkrétne základné práva alebo slobody, ktorých ochrany by sa sťažovateľka mohla pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy domáhať. Obdobné platí aj vo vzťahu k čl. 1 dohovoru, ktorý vyjadruje záväzok vysokých zmluvných strán dodržiavať ľudské práva.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia označených práv rozsudkom najvyššieho súdu, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že k obdobným záverom vo vzťahu k obdobným sťažnostiam sťažovateľky dospel aj v rozhodnutiach vo veciach vedených pod spisovými značkami: I. ÚS 2/2015, I. ÚS 3/2015, I. ÚS 4/2015.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015